

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
АКО ТИ СТАНЕШ КУЧЕ

chitanka.info

Под стряхата на сянка лежеше старото овчарско куче Караман. Протегнало лапите си напред и сложило глава върху тях, то дремеше, надвито от старческа немощ. Очите му излъчваха тиха жалост. Рой мухи бръмчаха над него и се мъчеха да влязат в носа му. Някога Караман ходеше подир стадото на дяда Радоя. Вардеше овцете, гонеше вълците, които зиме обикаляха кошарата, давеше зайци и яребици. Гласът му люлееше Балкана. А сега почиваше под стряхата, прозяваше се с широко отворени уста и полека гаснеше. Ако баба Райдоковица се досетеше да му хвърли корица хляб — започваше да я гложди. А когато старата жена, залисана в работа, го забравяше, то тръгваше подир децата на хармана и обираше трохите от порязаниците им.

Беше горещ летен ден. На улицата скрибучеха коли със снопи и дигаха пушилка. От презрялата харманска черница летяха черни зърна и кокошките се надваряха да ги клъвнат. На хармана играеха двете дядови Радоеви внучета: Савичката и Горан. Играеха на копчета. Изкопали бяха една малка трапчинка и хвърляха копчетата си. Който хвърли по-близо до трапчинката, той има право да духа копчетата. И ако ги издуха из трапчинката — негови са.

По стълбата от къщи слезе най-малкото им братче Петърчо. То държеше в лявата си ръка един комат хляб, а в дясната — бучка сирене. Щом го съзря Караман, който от заранта не беше хапнал нищо, стана и тръгна подире му. Петърчо се наведе, взе от земята едно камъче и го хвърли. Старото куче помисли, че е хляб, отвори уста и налапа камъчето. Петърчо изкрещя:

— Елате тука да видите Карамана как яде камъни!

Савичката и Горан оставиха играта. Като видяха как беззъбото куче гложди камъчето, рипнаха от радост. Савичката се покатери върху хамбара, измъкна една счупена керемидата и я мушна под носа на кучето:

— Дръж, Карамане, хапни си малко и от тази керемидата! Кучето подуши керемидата и като разбра, че го лъжат, оскърби се и тръгна с наведена глава към стряхата. Очите на Савичката светнаха.

— Хайде да му вържем една тенекия на опашката! Искате ли?

Отиде зад плевнята и измъкна една ръждива газена тенекия. Върза я с лико за Карамановата опашка и извика:

— Уха-а-а!

Кучето мръдна и тенекето задрънколя подире му. Затича се, тенекето забуча още по-силно. Уплашен и разтревожен, Караман се втурна през хармана, влезе в градината, заобиколи плевнята и се мушна под дръвника. Притихна. Савичката и братчетата му примириха от смях.

— Какво направихте с кучето бре, проклетници! — развика се баба Радойковица и погна децата с ръжена. Трите момчета изскочиха на пътя и слязоха към реката — на къпане. Вечерта се върнаха уморени от лудории. Хапнаха и се мушнаха под чергата. Преди да заспят, Савичката рече:

— Горане, дай си ухото да ти кажа нещо.

Горан си подаде топлото ухо.

— Утре ще заведем Карамана на реката да го удавим, искаш ли?

— Искам — прошъпна сънено Горан и затвори очи. Савичката прегърна Петърча и също заспа. Щом паднаха клепките му, изведнъж усети, че нещо му расте отзад. Какво ли е туй нещо? — рече учуден малкият юнак и напипа една голяма рунтава опашка. Погледна ръката си — не е ръка, а кучешка лапа. Пипна ушите си — покрити с косми. Отиде към огледалото и се огледа: напреде му се озъби една кучешка муцуна. Опита се да викне, ала от устата му наместо вик излезе квичене. Бре, Гледа: Горан и Петърчо играят на копче. Мушна се между краката им.

— Карамане — викна Петърчо, — ти пак дойде, керемидата ли искаш?

— Аз не съм Караман, не видите ли, че съм вашето братче Савичката.

Ала децата не разбраха нищо от кучия му лай.

Петърчо предложи:

— Хайде да му вържем пак вчерашната тенекия!

— Моля ти се, Петърчо, недей! — затперера Савичката и се мушна под дръвника. Тогава Горан го хвана за опашката и го изтегли навън, а Петърчо му върза тенекето. Савичката хукна и тенекето забуча подире му. Всичките деца, долномахленчета, изскочиха на пътя и се развикаха:

— Уха-ха-ха! Дръжете го!

Савичката тичаше с всичката си сила и сърцето му биеше до пукване. Когато стигна моста, не мина отвъд, ами се мушна сред

върбалака — да се потули някъде. Но тенокето се заплете между клоните на една отсечена върба и Савичката се спря. Почна да тегли опашката си и жално заквича. Запъхтени, пристигнаха долномахленчетата. Едно го хвана за опашката, друго — за ушите.

— Не бой се! — викна куцията Подю. — Туй куче не може да хапе, защото няма зъби. Донесете един голям камък!

— Защо ти е камък? — запитаха другите деца.

— Ще му вържем камъка на шията и ще го хвърлим от моста в дълбокия вир — да го удавим!

— Хайде! — закрепяха децата наоколо.

— Моля ви се, не ме давете! Аз не съм куче. Аз съм момче — залая Савичката.

— Я го гледай ги — почна да лае! — разсърди се Подю и върза на шията му един тежък камък. Повлякоха Савичката към моста. Надвесиха го над дълбокия вир.

— Олеле! — изпищя той и се стресна. Отвори очите си. Гледа — над него стои баба му, а през прозореца свети месечината.

— Защо викаш насън, Савенце?

— Давят ме.

— Никой не те дави, хайде спи, бабиното, че още не е огряла квачката.

Момчето се мушна под чергата и пак заспа.

А на другия де, когато Петърчо посегна да хвърли пак едно камъче на Кармана, Савичката го удари по ръката.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.